

Kreditkasse- eller Kreditforeningspapirer eller andre Papirer, hvori offentlige Midler kunne anbringes; men Sagen er jo altid den, hvad der forefter er bekendt nok, at, naar Laaneforholdene ere trykede, ere som oftest ogsaa Papirerne trykede, og deri ligger en overordenlig stærk Advarsel mod at anlægge altfor store Midler i Papirer. Jeg vilde anse det for langt bedre her at indbrømme Bestyrelserne en større Frihed, saa at de kunde handle efter Omstændighederne i Kassens Løb; men det er jo et Punkt, der kan drøftes og vistnok ogsaa vil blive det i det eventuelle Udvalg. — At Sparekassens Midler ikke maa behæftes i andre Diemed end Optagelsen af midlertidige Laan til Opfyldelse af Kassens Forpligtelse, navnlig ikke til Udvidelse af dens Laanvirksomhed, falder vel egentlig af sig selv, og jeg ved ikke, om slige Laan til Udvidelse af Laanvirksomheden nogensinde ere forekomne. Jeg er ganske enig med den sidste ærede Taler i, at det vilde være meget vanskeligt, naar slige Bestemmelser vare indførte i Loven, da at overholde deres Gjemmesførelse; thi det vil falde vanskeligt at bevise, om ikke et Laan, som optages under Navn af midlertidig at dække Opsigelser, bliver anvendt til Udvidelse af Laanvirksomheden. Jeg tror, det er en Bestemmelse, som er ønskelig, og jeg vilde foreslå, at den gik helt ud. Naar der staar: „Intet Laan maa tilstaa noget Medlem af Bestyrelsen“, da er det en Bestemmelse, som maaske har været rigtig, men den vil vistnok virke ubehagelig paa ikke saa Steder. Gaa vi Sparekassebestyrelserne igennem, ville vi finde, at det ved mange er Tilfældet. Jeg skal kun, hvad mit personlige Forhold angaar, tilføje, at den Sparekasse, for hvilken jeg har den Ære at være Direktør — den er ikke ganske ubetydelig, men ganske vist en af de mindre — har udtrykkelig den Bestemmelse, at ingen af Bestyrelsens Medlemmer maa være Laantager i Sparekassen, og den har desuden den Bestemmelse, at ingen af Sparekassebestyrelsens Medlemmer maa være Kautionist for noget Laan, som optages i Sparekassen. Jeg tror, det vilde være ganske heldigt at tilføje navnlig den sidste Bestemmelse til denne Paragraf. — Hvad angaar Anvendelsen af Overskudet, da kan jeg ikke negte, at jeg som Bestyrer af en Sparekasse altid har været Modstander af at anvende Overskudsbeløbet til, hvad der kaldes veldædige Diemed eller Sager, der ere af Interesse for Egnen etc. etc. Jeg har anset det som en Pligt for Bestyrelsen at tilveiebringe saamegen Sikkerhed som mulig for Interessenterne eller Indskyderne og har altid modsat mig enhver Anvendelse af de overskydende Midler paa den Maade, som vi jo vide, at det paa mange Steder er Tilfældet. Jeg tror, det vilde være ønskelig at forandre Litra e, og i alt Fald vilde jeg anse det for høist utilraadeligt at lade den Bestemmelse blive staaende, at, naar der er tilveiebragt en 5 Procents Reservecfond af de indskudte Beløb,

saa har Sparekassen Lov til at anvende 2 Procent paa anden Maade. Jeg vilde anse det for langt rigtigere at sætte det til 10 Procent; først derefter vilde jeg anse det for forsvarligt at anvende det Overskydende paa anden Maade; men som sagt, jeg vil fraraade enhver Bestræbelse i den Retning. Der er jo for Resten dertil knyttet en Løst, og det er den, som er omtalt af den ærede første Taler. Naar Sagen nu engang skal behandles saaledes, at Interessenternes største Interesser skulle knyttes til Sparekassen, hvorfor saa ikke ligefrem træffe den Bestemmelse, at, naar der er akkumuleret en Reservecfond af f. Ex. 20 Procent af de indstaaende Kapitaler, saa fordeles Overskudet med Tilleg af Renter til Interessenterne. Eller hvorfor ikke gaa en anden Vej og sige: Det, som gaar ud derover, skal anvendes til en Vegelforretning for at have Noget som Sikkerhed, der kan træde istedetfor en Aktiekapital. Da jeg just omtaler dette, vil jeg tillade mig den Bemærkning, at der er blevet sagt, at denne Virksomhed hørte ikke med til Sparekasevirksomhed, fordi den gik ud paa den største Sikkerhed for Interessenterne. Men, mine Herrer, naar vi ville se, hvorledes Forholdene stille sig i de Instituter, hvor den anden Fremgangsmaade er brugelig, nemlig i Bankerne, saa komme vi dog virkelig til det Resultat der, at mange af Interessenterne have set deres Penge fuldstændig svinde bort. Store Reservecfond ere forsvundne, og store Mængder af Penge, som stode til Bankernes Disposition, ere lidt efter lidt skrevne af isølge de tilstedeværende Papirers Synken i Pris. Hvorfor, naar Eligt kan ske uændet og uden Skade ved store Instituter, som kaldes Banker, hvorfor saa negte Sparekasser den, naar denne Virksomhed begrænses paa en saadan Maade, at Interessenterne ikke kunne lide noget Tab derved, medens den samtidig derimod kan føre til, at Interessenterne kunne have en Avance ud over de Procenter, som ere sikrede dem ved Betsætterne. Med Hensyn til Marsregnskabet, da har man, mine Herrer i Litra f, om jeg maa sige, uniformeret alle Sparekasser, man har klædt dem ens paa, og siger: fra den Dato og til den Dato. For det Første er jeg ikke ganske enig i, at den Datum, som er ansat, er heldig, og dernæst tror jeg, at det vilde være humanere lige overfor en Del Sparekasser og deres Bestyrelser, naar man lader dem have Raadighed over, fra hvilken Dato de ville føre Regnskabet; om det vil falde sammen med, hvad vi kalde Kalenderaar, eller hvad vi kalde Finantsaaret, er jo i og for sig ligegyldigt, vi have jo ogsaa andre Reguleringer end dem, der begynde med den 1ste Januar eller den 1ste April, men f. Ex. den 1ste August. Hvorfor skulle Sparekasserne ikke have Raadighed i den Henseende? Det er jo et Punkt, som det ikke vil være vanskeligt at rette. Jeg er forøvrigt ganske enig med den sidste ærede Taler i, at der med Hensyn til Regnskabsafslæg-